

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2008. december 18. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2008. május 20. napján kihirdetett **1.B.1018/2007/7.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A vádlott cselekményét testi sértés büntettének [Btk. 170. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] **m i n ő s í t i .**

A vádlott büntetését **200 (Kettőszáz) napi tétel pénzbüntetésre e n y h í t i .**

A pénzbüntetés egy napi tételének összegét **200 (Kettőszáz) forintban** állapítja meg.

A pénzbüntetésbe a vádlott által 2007. június 9. napjától 2007. június 11. napjáig őrizetben töltött 3 (Három) napot beszámítja.

A kiszabott 40.000 (Negyvenezer) forint pénzbüntetésből 600 (Hatszáz) forintot kifizetettnek tekint, a fennmaradó **39.400 (Harminckilencezer-négyszáz) forint** pénzbüntetést meg nem fizetése esetén **197 (Egyszázkilencvenhét) nap** szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **h e l y b e n h a g y j a .**

A másodfokú eljárásban felmerült 73.770 (Hetvenháromezer-hétszázhetven) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Csongrád Megyei Bíróság a vádlott bűnösségét testi sértés büntettében [Btk. 170. § (1) bekezdés, (5) bekezdés II. tétel - helyesen fordulat -] állapította meg. Ezért 3 év börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, és a bűnügyi költségről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentett be fellebbezést, egyezően a kiszabott börtönbüntetés tartamának enyhítése és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése végett.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást hiányosan folytatta le. A vádlott gyanúsított kihallgatásakor (nyomozati iratok 185. oldal), majd a bíróság előtt is azt vallotta, hogy hasi műtétje miatt leszalálékolták, emellett szívritmus-zavarban és magas vérnyomásban szenved. Az elsőfokú bíróság e vádlotti állítást anélkül fogadta el, hogy erre külön bizonyítást vett volna fel. Az enyhítő körülmények között ugyanis a vádlott rossz egészségi állapotát is figyelembe vette, holott ennek tényállásbeli alapját nem adta. Ezért a másodfokú bíróság a Be. 353. § (1) bekezdése alapján az ügyben bizonyítást rendelt el és a vádlott általános egészségi állapotának megvizsgálására és szakértői vélemény előterjesztésére igazságügyi orvosszakértőt rendelt ki. **(1. sz. szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértő által előterjesztett szakértői véleményben foglaltak indokoltá tették a sértett halála okának és körülményeinek tekintetében orvosszakértői véleményt előterjesztő **(2. sz. szakértő neve)** és **(3. sz. szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértők tárgyaláson történő meghallgatását is. Az elsőfokú bíróság ugyanis ezeket a szakértőket korábban nem hallgatta meg, de az általuk előterjesztett szakvéleményt elfogadta és bizonyítékként értékelte. A szakértőknek a másodfokú tárgyaláson történő meghallgatása azért vált szükségessé, mert ellentmondás mutatkozott az ítéleti tényállásban megállapított elkövetési magatartás, illetve a szakértői véleményben feltüntetett lehetséges elkövetési magatartás következtében beállott eredmény között. A szakértői vélemény közepest meghaladó erejű bántalmazást, rúgást véleményezett a többszörös bal alhasi sérülés okozójaként, mely sérülések elindították azt az okfolyamatot, amely végső soron a sértett halálához vezetett. Az elsőfokú bíróság ezzel szemben azt állapította meg, hogy a vádlott egy alkalommal, pontosan meg nem határozható erővel, ököllel orrtájékon, majd a közepest meghaladó erővel, ököllel a hasának bal oldalán ütötte meg a sértettet. Az elsőfokú bíróság az orvosszakértői véleményre hivatkozva ennek az egy öklütésnek tulajdonította a sértett alhasi sérüléseit, amelyek közvetett módon a sértett halálát eredményezték.

Bf.II.246/2008/5.

A másodfokú tárgyaláson a bizonyítás felvétele után a vádlott és védője fellebbezéseiket azonos tartalommal tartották fenn.

Az ügyész a részbizonyítás eredményeként indítványozta az ítéleti tényállás kiegészítését azzal, hogy a vádlott egészségi állapota megromlott. Egyebekben - álláspontja szerint - a sértett halálát illetően a másodfokú tárgyaláson meghallgatott igazságügyi orvosszakértők nyilatkozata nem tért el az általuk a nyomozás során előterjesztett szakvéleményükben leírtaktól, ezért eltérő tényállás megállapítására nincs lehetőség, a bűnösségi körülmények pontosítása mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az ítélet tábla az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezéseket a később kifejtendők miatt ítélte alaposnak.

A másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményeként az ítélet tábla az elsőfokú ítélet tényállását azzal egészítette ki, hogy a vádlottnál idült hasnyálmirigy gyulladás és az emiatt végzett többszöri műtét utáni állapot áll fenn, az ezzel járó alultápláltsággal. Ebben az állapotban érdemi javulás megfelelő gyógykezelés mellett sem várható. Állandósult betegsége miatt a vádlott egészségi állapota megromlott.

A sértett bal oldali lép- és veserepedése, valamint vastagbél sérülése egy öklütés következtében nem jöhetett létre.

Egyebekben az elsőfokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az előbb írt kiegészítésekkel a másodfokú bíróság határozatának alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a vádlotti cselekvőseget illetően a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta. Ennek során a vádlott mellett kihallgatta mindazon személyeket, akik a sértettel a bántalmazást követően kapcsolatba kerültek, továbbá bizonyítékként értékelte a sértett nyomozati vallomását, valamint a sérüléseiről kiállított orvosi dokumentációkat is. A vádlott az eljárás során mindvégig következetesen azt állította, hogy a sértettet kizárólag ököllel bántalmazta, egyetlen egyszer sem rúgta meg. A sértett is csak tanúkénti kihallgatásakor állította, hogy a vádlott hasba rúgta, erről sem az elsődleges ellátását végző **1. sz. tanúnak**, sem pedig az őt feltaláló **2. sz. tanúnak** és **3. sz. tanúnak** nem tett említést. Az orvosi dokumentációk sem tartalmazzak olyan anamnézist, mely szerint a sértett rúgásra panaszkodott volna. A sértett ellentmondó nyilatkozatával szemben állt tehát a vádlott mindvégig következetes, meg nem cáfolt azon védekezése, mely szerint a sértettet nem rúgta meg. Az elsőfokú bíróság által beszerzett és körültekintően megvizsgált bizonyítékok alapján tehát nem lehetett ítéleti bizonyossággal megállapítani azt, hogy a vádlott a sértettet hasának bal oldalán megrúgta. E körben tehát az elsőfokú ítélet tényállása megalapozott.

Az igazságügyi orvosszakértőknek a másodfokú tárgyaláson történő meghallgatása az ítéleti tényállásnak ezt a részét nyilvánvalóan nem érintette, hiszen nem a szakértő

kompetenciájába tartozik a vádlott konkrét elkövetési magatartásának a megállapítása. A szakértők a tárgyaláson a nyomozás során előterjesztett szakértői véleményüket lényegében csak pontosították azzal, hogy határozottan és egybehangzóan akként nyilatkoztak, hogy a sértett többszörös alhasi sérüléseit egy rendbeli, még a közepest meghaladó ökölütés sem okozhatta. Ilyen jellegű sérülést egy ökölütés nem, csak egy, a közepest meghaladó erejű rúgás idézhet elő.

E szakértői nyilatkozatot összevetve az elsőfokú tényállás azon megalapozottnak tekintendő részével, hogy a vádlott egy alkalommal a közepest meghaladó erővel a hasa bal oldalán megütötte a sértettet, az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlenül következtetett arra, hogy a bántalmazás és a halál között akárcsak közvetett oksági összefüggés lenne.

A szakértői vélemény szerint a sértetten olyan külsérelmi nyomokat, amelyek arra utaltak volna, hogy a sértett sérülései elzuhanás következtében jöttek létre, nem találtak.

Az irányadó tényállás szerint ugyanakkor a sértett a vádlotti bántalmazás után kb. 1.200 m-t gyalogosan megtett, illetve a vádlottól elszenvedett bántalmazása és feltalálása között legalább két és fél óra eltelt. Nincs semmiféle adat arra vonatkozóan, hogy ebben az intervallumban mi történt a sértettel.

Ezért az ítéletábra a felvett bizonyítás eredményeként azt állapította meg, hogy a vádlotti bántalmazás és a sértett halála között oksági kapcsolat nincs, a vádlottat a sértett halála miatt még a gondatlanság enyhébb foka, a negligencia sem terheli. Ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott cselekményét halált okozó testi sértés büntettének minősítette.

Az azonban nem vitás, hogy a vádlott testi sértés okozására irányuló szándékkal bántalmazta a sértettet. Egy közepest meghaladó erejű ökölütés önmagában alkalmas lehet arra, hogy vagy lép- vagy veserepedést előidézzon, amely a sértett életveszélyes állapotát is előidézhetheti.

Bf.II.246/2008/5.

A Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete azonban csak abban az esetben állapítható meg az elkövető terhére, ha az életveszélyes sérülésre, mint eredményre az elkövetőnek legalább az eshetőleges szándéka kiterjed (BH 2004. évf. 492. számú jogeset).

Sem a vádlott és a sértett közötti korábbi viszony, sem a bántalmazás módja (egy ökölütés), sem a vádlottnak az elkövetés utáni magatartása (meg akarta látogatni a

kórházban a sértettet) nem utal arra, hogy a vádlott szándéka akárcsak eshetőlegesen kiterjedt volna arra, hogy a bántalmazás következtében a sértett életveszélyes sérülést is szenvedhet. Ezért terhére az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete sem állapítható meg.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla a vádlott cselekményét a ténylegesen bekövetkezett eredmény szerint minősítette, vagyis azt állapította meg, hogy a vádlott magatartása a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntettét valósította meg.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülmények a minősítés megváltoztatására figyelemmel a következők szerint módosultak:

Az ítélet tábla az enyhítő körülmények közül mellőzte a közvetett oksági összefüggésre és a gondatlanság enyhébb formájára történő utalást. A tényállás kiegészítésével vált megalapozottá a vádlott rossz egészségi állapotának enyhítő körülménykénti értékelése. Saját álláspontjához képest is tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az élet elleni bűncselekmények elszaporodottságát tekintette súlyosító körülménynek a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottsága helyett. E büntetéskiszabási körülményt az ítélet tábla ennek megfelelően helyesbítette.

A számba vett enyhítő körülmények túlsúlyára és nyomatékára, de különösen a minősítés megváltoztatására figyelemmel az ítélet tábla az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezéseket alaposnak tartotta. A büntetés kiszabásánál a már számba vett enyhítő körülmények mellett a másodfokú bíróság azt is figyelembe vette, hogy a vádlott erkölcsileg bizonyos mértékig indokolható felháborodásában cselekedett, hiszen a sértett, ahelyett, hogy a vádlott által kért munkát elvégezte volna, italozással töltötte a napot. A vádlott azonban a számonkéréskor sem ragadtatta el magát, a kifejtett bántalmazás nem tekinthető kirívóan durvának.

Ezért a másodfokú bíróság úgy ítélte, hogy a vádlottal szemben szükségtelen szabadságvesztés kiszabása, ezért azt a Btk. 87. § (1) és (2) bekezdés e) pontjának alkalmazásával a Btk. 51. § (1) bekezdése alapján 200 napi tétel pénzbüntetésre enyhítette. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét a Btk. 51. § (2) bekezdése alapján 200,- Ft-ban állapította meg. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a pénzbüntetésbe. A pénzbüntetés átváltoztatására vonatkozó rendelkezés a Btk. 52. §-án alapul.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezéseket alaposnak ítélte, ezért az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke